

**Hotărâre privind controlul constituționalității art.3 alin.13
și art.68 alin.(10)-(13) din Legea nr.199-XIV din 18 noiembrie 1998
"Cu privire la piața valorilor mobiliare"/1**

Nr.5 din 28.02.2006

Monitorul Oficial al R.Moldova nr.39-42/4 din 10.03.2006

* * *

/1 M. O., 1999, nr.27-28, art.123

În numele Republicii Moldova,
Curtea Constituțională în componența:

Victor PUȘCAȘ - președinte
Alina IANUCENCO - judecător
Mircea IUGA - judecător-raportor
Dumitru PULBERE - judecător
Elena SAFALERU - judecător
Ion VASILATI - judecător

cu participarea grefierului Victoria Botnariuc, deputatului în Parlament Gheorghe Susarenco, autorul sesizării, reprezentantului permanent al Parlamentului la Curtea Constituțională Ion Mîțu, reprezentantului Parlamentului Nadejda Stanciu, membră a Comisiei Naționale a Valorilor Mobiliare, călăuzindu-se de art.135 alin.(1) lit.a) din Constituție, art.4 alin.(1) lit.a) din Legea cu privire la Curtea Constituțională, art.4 alin.(1) lit.a) și art.16 alin.(1) din Codul jurisdicției constituționale, a examinat în ședință plenară deschisă dosarul pentru controlul constituționalității art.3 alin.13 și art.68 alin.(10)-(13) din Legea nr.199-XIV din 18 noiembrie 1998 "Cu privire la piața valorilor mobiliare".

Drept temei pentru examinarea dosarului a servit sesizarea deputatului în Parlament Gheorghe Susarenco, depusă la 13 decembrie 2005, în conformitate cu prevederile art.24 și art.25 din Legea cu privire la Curtea Constituțională, art.38 și art.39 din Codul jurisdicției constituționale.

Prin decizia Curții Constituționale din 22 decembrie 2005 sesizarea a fost acceptată spre examinare în fond.

În procesul examinării preliminare a sesizării au fost solicitate puncte de vedere Parlamentului, Președintelui Republicii Moldova, Guvernului, Ministerului Justiției, Ministerului Finanțelor, Ministerului Economiei și Comerțului, Procuraturii Generale, Comisiei Naționale a Valorilor Mobiliare, Academiei de Științe, Universității de Stat din Moldova.

Examinînd materialele dosarului, audiind informația prezentată de judecătorul-raportor și explicațiile participanților la proces, Curtea Constituțională

a constatat:

1. Legea nr.199-XIV din 18 noiembrie 1998 "Cu privire la piața valorilor mobiliare" (în continuare - Legea nr.199-XIV) reglementează relațiile ce apar la emisiunea și la circulația pe teritoriul țării a valorilor mobiliare, stabilește dispozițiile generale privind

activitatea pe piața valorilor mobiliare, măsurile de protecție a intereselor investitorilor și răspunderea pentru încălcarea legislației pe piața valorilor mobiliare.

La 28 aprilie 2005 Parlamentul a adoptat Legea nr.55-XVI "Pentru modificarea și completarea Legii nr.199-XIV din 18 noiembrie 1998 "Cu privire la piața valorilor mobiliare"/2 (în continuare - Legea nr.55-XVI).

/2 M. O., 2005, nr.74-76, art.311

În sesizare se contestă art.3 alin.13 din Legea 199-XIV, care definește noțiunea de contract-tip - model de contract stabilit de către Comisia Națională pentru serviciile de bază prestate participanților la piața valorilor mobiliare. Condițiile acestui contract sînt obligatorii pentru părțile contractante și pot fi completate cu alte condiții care nu contravin normelor stabilite.

De asemenea, se contestă art.68 alin.(10)-(13) din Legea nr.199-XIV în redacția art.I pct.2 din Legea nr.55-XVI, avînd următorul cuprins:

"(10) Companiile fiduciare, pînă la 1 ianuarie 2006:

- vor aduce actele lor de constituire în corespundere cu prevederile Codului civil, ale prezentei legi și ale actelor normative ale Comisiei Naționale referitoare la activitatea de administrare fiduciară a investițiilor;

- vor informa fondatorii administrării fiduciare, prin scrisori recomandate, despre starea conturilor acestora și le vor propune, prin intermediul unui document adițional, modificări și completări la contractele de instituire a trastului încheiate anterior, în vederea conformării acestora contractului-tip aprobat de Comisia Națională.

(11) Dacă, în termen de 60 de zile de la data expedierii documentului adițional, fondatorul administrării fiduciare nu își exprimă acordul în scris referitor la prelungirea contractului sau la modificările și completările propuse, contractul încheiat anterior se consideră reziliat, iar administratorul fiduciar transmite fondatorului în cauză, în același termen, întreg patrimoniul aflat pe contul de evidență al acestuia. În cazul în care fondatorul administrării fiduciare refuză expres semnarea documentului adițional, contractul de instituire a trastului încheiat anterior se consideră reziliat.

(12) Alte particularități ale modului de aducere a activității companiilor fiduciare în conformitate cu prevederile legislației se stabilesc de către Comisia Națională.

(13) În cazul nerespectării prevederilor alin.(10)-(12), licențele companiilor fiduciare se retrag, iar companiile fiduciare se supun dizolvării în modul prevăzut de legislație."

alineatul (10) devine alineatul (14)".

În opinia semnatarului sesizării, prevederile art.3 alin.13 și art.68 alin.(10)-(13) din Legea nr.199-XIV vin în contradicție cu dispozițiile articolelor 1 alin.(3), 6, 9, 22, 46, 54, 72 alin.(3) lit.i), 114, 126 și 127 alin.(1) și (2) din Constituție, cu prevederile Codului civil, precum și cu art.17 din Declarația Universală a Drepturilor Omului și art.1 din Protocolul nr.1 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

În sesizare se afirmă că caracterul exclusiv al dreptului de proprietate, menționat și în jurisprudența Curții Constituționale, permite titularului să dispună de bunul său în limitele prevăzute de lege, prin putere și interes propriu, și nu unui terț, în speță statul sau Comisia Națională a Valorilor Mobiliare. Prin modificările operate prin Legea nr.55-XVI statul nu numai a restrîns fără just motiv drepturile fondatorilor de trast și ale administratorilor fiduciar, dar

și a aplicat față de aceștia sancțiuni pecuniare.

Potrivit art.72 alin.(3) din Constituție, regimul juridic general al proprietății, inclusiv restrângerea dreptului de proprietate, se reglementează doar de către Parlament prin lege organică. În opinia semnatarului sesizării, prin delegarea către Comisia Națională a atribuțiilor sale exclusive în domeniul reglementării dreptului de proprietate, drepturilor și libertăților fundamentale ale omului Parlamentul a încălcat principiul constituțional al separației puterilor în stat.

El consideră că noile reglementări legale aduc restrângere dreptului de proprietate asupra valorilor mobiliare în favoarea Comisiei Naționale, care prin Legea nr.55-XVI a fost investită cu dreptul de a interveni în relațiile contractuale și de a-și impune voința nelimitată și imprevizibilă privind realizarea dreptului de dispoziție asupra valorilor mobiliare.

În ședința Curții Constituționale, prin extinderea obiectului, semnatarul sesizării a solicitat de asemenea controlul constituționalității art.II din Legea nr.55-XVI, invocând în argumentare aceleași dispoziții constituționale.

2. Raportînd prevederile contestate la normele constituționale, la legislația în domeniu și la actele internaționale, Curtea relevă că într-un stat democratic de drept protejarea și promovarea drepturilor și a libertăților omului constituie un principiu fundamental, o valoare supremă.

Propunîndu-și drept obiectiv major constituirea statului de drept, Republica Moldova a aderat la principalele instrumente internaționale (Declarația Universală a Drepturilor Omului/3 și Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale/4) și a consacrat în Constituție drepturile și libertățile fundamentale ale omului, inclusiv principiul privind proprietatea. Art.17 din Declarația Universală a Drepturilor Omului din 10 decembrie 1948 statuează că orice persoană are dreptul la proprietate, atît singură, cît și în asociere cu alții. Nimeni nu va fi lipsit în mod arbitrar de proprietatea sa.

/3 Tratatate internaționale, 1998, vol.I, pag.11

/4 Idem, pag.341

Art.1 alin.(1) al Protocolului nr.1 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale din 4 noiembrie 1950/5 statuează că orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi lipsit de proprietatea sa decît pentru o cauză de utilitate publică și în condițiile prevăzute de lege și de principiile generale ale dreptului internațional.

/5 Idem, pag.359

Potrivit art.127 alin.(1) și (2) din Constituție, statul ocrotește proprietatea și garantează realizarea dreptului de proprietate în formele solicitate de titular, dacă acestea nu vin în contradicție cu interesele societății.

Stabilind principiile fundamentale privind proprietatea și activitatea economică, bazată pe relațiile de proprietate, statul asigură reglementarea juridică, controlul și supravegherea acestei activități, impunînd antreprenorilor un șir de obligații. Aceste obligații sînt stabilite de legislația Republicii Moldova.

Art.126 alin.(1) și alin.(2) lit.b) și c) din Constituție statuează că economia Republicii Moldova este economie de piață, de orientare socială, bazată pe proprietatea privată și proprietatea publică,

antrenate în concurență liberă. Statul trebuie să asigure libertatea comerțului și activității de întreprinzător, protecția concurenței loiale, crearea unui cadru favorabil valorificării tuturor factorilor de producție, protejarea intereselor naționale în activitatea economică, financiară și valutară.

Politica economică este parte componentă a politicii interne și externe a statului. Direcțiile principale ale politicii interne și externe a statului se aprobă de Parlament (art.66 din Constituție), iar realizarea acesteia e asigurată de către Guvern (art.96 din Constituție), alte autorități ale administrației publice, inclusiv Comisia Națională a Valorilor Mobiliare.

Legea nr.192-XIV din 12 noiembrie 1998 "Privind Comisia Națională a Valorilor Mobiliare"/6 în art.3 reglementează obiectul de activitate al Comisiei Naționale, care constă în formarea și realizarea politicii de dezvoltare a pieței valorilor mobiliare; reglementarea, supravegherea și controlul pieței valorilor mobiliare; stabilirea cadrului normativ al activității profesionale pe piața valorilor mobiliare.

/6 M. O., 1999, nr.22-23, art.91

Prin art.3 alin.13 din Legea nr.199-XIV legiuitorul a abilitat Comisia Națională a Valorilor Mobiliare - autoritate a administrației publice, împuternicită cu administrarea pieței valorilor mobiliare, să stabilească și să aprobe modelul de contract (contract-tip) pentru serviciile de bază prestate participanților la piața valorilor mobiliare.

Raporturile privind administrarea fiduciară sînt reglementate de legislația civilă, și anume de capitolul XIV din Codul civil/7.

/7 M. O., 2002, nr.82-86, art.661

Prin contractul de administrare fiduciară, o parte (fondator al administrării, fiduciant) predă bunuri în administrare fiduciară celeilalte părți (administrator fiduciar, fiduciar), iar aceasta se obligă să administreze patrimoniul în interesul fondatorului administrării (art.1053 alin.(1) Cod civil).

Poate fi dat în administrare fiduciară orice bun, inclusiv o universalitate de bunuri, atît existente la momentul încheierii contractului, cît și dobîndite în viitor, inclusiv bunurile dobîndite de administratorul fiduciar în exercitarea contractului. Patrimoniul dat în administrare fiduciară include și bunurile care, în calitate de echivalent sau în urma unor acte juridice, iau locul bunurilor originale (art.1055 alin.(1) și (2) Cod civil).

În raporturile cu terții, administratorul fiduciar are prerogativele unui proprietar. Dacă nu manifestă față de interesele fiduciantului diligența de care dă dovadă în afacerile proprii, fiduciarul este obligat să repare prejudiciul cauzat astfel (art.1056 alin.(2) din Codul civil).

Așadar, fondatorul administrării fiduciare este proprietarul bunurilor date în administrare fiduciară, însă și administratorul fiduciar în raporturile cu terții are prerogativele unui proprietar.

Potrivit art.315 din Codul civil, care definește conținutul dreptului de proprietate, proprietarul are drept de posesiune, de folosință și de dispoziție asupra bunului (alin.(1)).

În hotărîrile sale anterioare Curtea Constituțională a remarcat că prin proprietate privată asupra unui bun se înțelege dreptul persoanei de a-și exercita nestingherit atributele dreptului de proprietate (posesie, folosință și dispoziție) în mod exclusiv și perpetuu, prin

putere și interes propriu, în condițiile legii.

Prin dreptul de dispoziție asupra proprietății se înțelege posibilitatea general recunoscută și garantată a proprietarului de a întreprinde asupra bunurilor pe care le deține orice acțiuni cu consecințe juridice, inclusiv acțiuni de vânzare-cumpărare, donație, schimb etc.

Caracterul absolut al dreptului de proprietate semnifică deținerea exclusivă și completă de către titular a tuturor atributelor ce alcătuiesc conținutul dreptului său de proprietate, atribute pe care titularul le exercită în putere proprie și în interes propriu.

Prin Legea nr.55-XVI, art.68 din Legea nr.199-XIV a fost completat cu patru alineate noi, (10)-(13), motivate de legiuitor prin protejarea intereselor investitorilor - proprietari ai valorilor mobiliare.

Potrivit art.68 alin.(11) din Legea nr.199-XIV, dacă în termen de 60 de zile de la data expedierii documentului adițional, fondatorul administrării fiduciare nu își exprimă acordul în scris referitor la prelungirea contractului sau la modificările și completările propuse, contractul încheiat anterior se consideră reziliat.

Contractul fiind acordul de voință realizat între două sau mai multe persoane, prin care se stabilesc, se modifică sau se sting raporturi juridice, dă naștere unor obligații. Interdependența între categoriile juridice "contract" și "obligație" este reglementată de art.514 și art.678 din Codul civil.

Liberul acord de voință al părților raporturilor contractuale îndreptate spre producerea efectelor juridice dă naștere unor drepturi și obligații reciproce. Astfel, însăși natura noțiunii juridice de "contract" și obligațiile pe care acesta le presupune determină principiul forței obligatorii a contractului.

Prin contractul încheiat legal părțile contractante își asumă obligația de a executa toate clauzele stipulate în el.

Rezilierea contractului presupune încetarea raporturilor contractuale între părți și, implicit, a drepturilor și obligațiilor reciproce instituite în baza contractului. Rezilierea se poate efectua doar prin asentimentul părților sau în temeiul prevăzut de lege și operează numai pentru viitor, fără a avea efect retroactiv. Contractele cu executare succesivă pot fi reziliate, motivele rezilierii acestora fiind prevăzute de art.748 din Codul civil.

În Hotărîrea nr.34 din 3 octombrie 2000/8 Curtea Constituțională a relevat regula simetriei în contracte, ceea ce înseamnă că orice contract, fiind rezultatul acordului de voință al părților, poate fi desfăcut sau revocat, în principiu, în același mod. Revocarea contractului prin voința exclusivă a uneia dintre părți este imposibilă, cu excepția cazurilor prevăzute de lege. În cazul în care una din părți nu-și respectă în mod voluntar obligațiile, cealaltă parte este în drept să se adreseze instanței de judecată.

/8 M. O., 2000, nr.130-132, art.36

O interpretare similară găsim în Hotărîrea Curții Constituționale nr.17 din 5 august 2003/9, în care se relevă că contractul de drept privat încheiat prin voința bilaterală a părților egale în drepturi poate fi reziliat numai cu acordul părților. Numai instanța judecătorească este în drept să intervină în relațiile contractuale, la cererea celor interesați, pentru a anula o decizie și a rezilia un contract, dacă există temeiuri legale pentru aceasta.

/9 M. O., 2003, nr.177-181, art.15

Potrivit art.114 din Constituție și art.19 din Codul de procedură civilă/10, justiția se înfăptuiește în numele legii numai de instanțele judecătorești.

/10 M. O., 2003, nr.111-115, art.451

Dispozițiile art.68 alin.(11) din Legea nr.199-XIV stipulează reafirmarea de către fiduciant a acordului său asupra prelungirii valabilității, în alte condiții, a contractului de administrare fiduciară, semnat anterior intrării în vigoare a Legii nr.55-XVI. În eventualitatea refuzului fiduciantului de a prelungi contractul de instituire a trustului și de a accepta modificările și completările propuse, legiuitorul, arogându-și atribuțiile autorității judecătorești, dispune în alineatul (11) rezilierea contractului de trust semnat de părți și astfel conferă legii caracter retroactiv, fapt ce contravine art.6, art.22 și art.114 din Constituție.

Fiind un principiu fundamental de drept, principiul retroactivității este admis doar în cazul stabilirii unei sancțiuni mai blânde. Astfel, Codul civil în art.6 alin.(1) enunță că legea civilă nu are caracter retroactiv. Ea nu modifică și nici nu suprimă condițiile de constituire a unei situații juridice constituite anterior, nici condițiile de stingere a unei situații juridice stinse anterior. De asemenea, legea nouă nu modifică și nu desființează efectele deja produse ale unei situații juridice stinse sau în curs de realizare.

Din această normă legală reiese că valabilitatea actului juridic civil este determinată de legea în vigoare la momentul încheierii lui, iar legea adoptată ulterior nu-l poate modifica. Însă conform art.6 alin.(2) din Codul civil, legea nouă este aplicabilă situațiilor juridice care au început și nu au fost finalizate până la intrarea în vigoare a legii noi.

În cazul situațiilor juridice contractuale în curs de realizare la data intrării în vigoare a legii noi, legea veche va continua să guverneze natura și întinderea drepturilor și obligațiilor părților, precum și orice alte efecte contractuale, dacă legea nouă nu prevede altfel (art.6 alin.(4) Cod civil).

Legea nr.55-XVI nu stipulează reglementări noi privind relațiile contractuale de administrare fiduciară. Noile prevederi legale pot fi aplicate deci numai pentru viitor și numai față de persoanele care urmează să încheie contract de administrare fiduciară după intrarea acestora în vigoare, fără a se aduce atingere drepturilor stabilite anterior.

Curtea accentuează că un drept atribuit legal unei persoane (fizice sau juridice) nu poate fi stins pentru motive ilegale sau prin forța unor condiții impuse în mod arbitrar.

Constituția Republicii Moldova acordă legiuitorului posibilitatea de a stabili prin lege, în cazuri concrete, anumite limite. Însă aceste limite trebuie să corespundă normelor unanim recunoscute ale dreptului internațional și să fie necesare în interesele securității naționale, integrității teritoriale, bunăstării economice a țării, ordinii publice, în scopul prevenirii tulburărilor în masă și infracțiunilor, protejării drepturilor, libertăților și demnității altor persoane, împiedicării divulgării informațiilor confidențiale sau garantării autorității și imparțialității justiției (art.54). Iar art.1 alin.(1) din Codul civil prevede că legislația civilă este întemeiată pe recunoașterea egalității participanților la raporturile reglementate de ea, inviolabilității proprietății, libertății contractuale, inadmisibilității imixtiunii în afacerile private, necesității de realizare liberă a drepturilor civile, de garantare a restabilirii persoanei în drepturile în care a fost

lezată și de apărare judiciară a lor.

Parlamentul, în calitate de organ legislativ suprem, nu are dreptul să intervină în relațiile contractuale. El poate reglementa modul de reziliere a contractelor, dar nu poate să dispună rezilierea propriu-zis a contractelor, deoarece rezilierea poate fi efectuată doar în baza hotărârii instanței judecătorești.

Curtea Constituțională constată că la adoptarea art.68 alin.(11) din Legea nr.199-XIV Parlamentul a încălcat principiul separației puterilor în stat (art.6 din Constituție), comițând o ingerință în competența puterii judecătorești, a nesocotit principiul legalității impus de conceptul statului de drept și principiul universal al respectării drepturilor dobândite în mod licit, principiile accesului liber la justiție și inviolabilității investițiilor, statuate de art.1 alin.(3), art.20, art.114 și art.126 alin.(2) lit.h) din Constituție.

Drepturile fondatorilor administrării fiduciare și ale administratorilor fiduciarilor au fost stipulate în Regulamentul provizoriu al companiilor fiduciare (de trast), aprobat prin Decretul Președintelui Republicii Moldova nr.50 din 18 februarie 1994/11, și contractul-tip de instituire a trastului, acte care consacră noțiunea de proprietate fiduciară și stabilesc statutul juridic al companiilor fiduciare.

/11 Monitor, 1994, nr.3, art.54

Ulterior Parlamentul a adoptat Legea cu privire la piața valorilor mobiliare nr.199-XIV, care a confirmat dreptul fiduciantului de a preda fiduciarului bunuri în administrare, ultimul asumându-și obligația de a administra patrimoniul în interesul fiduciantului.

Codul civil, adoptat la 6 iunie 2002, în capitolul XIV consfințește dreptul de administrare fiduciară.

Art.68 alin.(13) din Legea nr.199-XIV prevede că, în cazul nerespectării prevederilor alin.(10)-(12), licențele companiilor fiduciare se retrag, iar companiile fiduciare se supun dizolvării în modul prevăzut de legislație.

Curtea relevă că această normă contravine prevederilor articolelor 1 alin.(3), 6, 9, 20, 22, 46, 54, 114, 126 alin.(2) lit.h) și 127 din Constituție.

Modalitatea suspendării activității participanților profesioniști la piața valorilor mobiliare și lichidării acestora este reglementată de art.42 din Legea nr.199-XIV. Potrivit alineatelor (1) și (2) ale acestui articol, activitatea participantului profesionist la piața valorilor mobiliare se suspendă, prin hotărâre a instanței de judecată sau a Comisiei Naționale, dacă se constată încălcarea legii și a altor acte normative ce reglementează activitatea pe piața valorilor mobiliare. În perioada suspendării activității participantului profesionist la piața valorilor mobiliare, toate acțiunile organelor de conducere ale participantului profesionist la piața valorilor mobiliare se efectuează cu acordul Comisiei Naționale. Lichidarea participantului profesionist la piața valorilor mobiliare sau încetarea genului de activitate profesionistă pe piața valorilor mobiliare are loc: în baza deciziei organului de conducere al acestuia; în baza hotărârii instanței de judecată; în baza deciziei Comisiei Naționale privind retragerea licenței sau în cazul expirării termenului de valabilitate a licenței eliberate. Iar alin.(5) statuează că decizia Comisiei Naționale privind suspendarea activității sau retragerea licenței participantului profesionist la piața valorilor mobiliare poate fi atacată în instanța de judecată.

Așadar, Curtea apreciază prevederile art.68 alin.(11) și alin.(13) din Legea nr.199-XIV din 18 noiembrie 1998 "Cu privire la piața

valorilor mobiliare" în redacția Legii nr.55-XVI din 28 aprilie 2005 ca fiind în contradicție cu dispozițiile constituționale din articolele 1 alin.(3), 6, 9, 20, 22, 46, 54, 72 alin.(3) lit.i), 114, 126 și 127 alin.(1) și (2), cu prevederile Codului civil, precum și cu art.17 din Declarația Universală a Drepturilor Omului și art.1 din Protocolul nr.1 la Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale.

De asemenea, Curtea subliniază că neconstituționalitatea art.68 alin.(11) din Legea nr.199-XIV, declarată în prezenta hotărâre, implicit atrage neconstituționalitatea sintagmei "și (11)" din art.II din Legea nr.55-XVI.

Curtea apreciază însă drept constituționale prevederile art.68 alin.(10) și alin.(12) din Legea nr.199-XIV, care obligă companiile fiduciare să aducă actele de constituire în corespundere cu Codul civil și cu actele normative speciale și, respectiv, contractele de instituire a trastului cu contractul-tip, aprobat de Comisia Națională a Valorilor Mobiliare, deoarece acestea nu aduc atingere raporturilor juridice constituite între părțile contractante și nu restrâng dreptul de proprietate asupra bunurilor al participanților la piața valorilor mobiliare.

Argumentele din sesizare, prin care se contestă constituționalitatea alin.13 din art.3 al Legii nr.199-XIV din 18 noiembrie 1998 "Cu privire la piața valorilor mobiliare", nu pot fi luate în considerare, deoarece alineatul respectiv nu se referă la un drept sau obligație, ci definesc o noțiune juridică.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art.140 din Constituție, art.26 din Legea cu privire la Curtea Constituțională și art.62 lit.a) din Codul jurisdicției constituționale,

Curtea Constituțională

HOTĂRĂȘTE:

1. Se recunosc drept constituționale:

- art.3 alin.13 din Legea nr.199-XIV din 18 noiembrie 1998 "Cu privire la piața valorilor mobiliare";

- art.68 alin.(10) și alin.(12) din Legea nr.199-XIV din 18 noiembrie 1998 "Cu privire la piața valorilor mobiliare" în redacția Legii nr.55-XVI din 28 aprilie 2005 "Pentru modificarea și completarea Legii nr.199-XIV din 18 noiembrie 1998 "Cu privire la piața valorilor mobiliare".

2. Se declară drept neconstituționale:

- art.68 alin.(11) și alin.(13) din Legea nr.199-XIV din 18 noiembrie 1998 "Cu privire la piața valorilor mobiliare" în redacția Legii nr.55-XVI din 28 aprilie 2005 "Pentru modificarea și completarea Legii nr.199-XIV din 18 noiembrie 1998 "Cu privire la piața valorilor mobiliare";

- sintagma "și (11)" din art.II din Legea nr.55-XVI din 28 aprilie 2005 "Pentru modificarea și completarea Legii nr.199-XIV din 18 noiembrie 1998 "Cu privire la piața valorilor mobiliare".

3. Prezenta Hotărâre este definitivă, nu poate fi supusă nici unei căi de atac, intră în vigoare la data adoptării și se publică în "Monitorul Oficial al Republicii Moldova".

Președintele
Curții Constituționale

Victor PUȘCAȘ

Chișinău, 28 februarie 2006.
Nr.5.